

נראדה אור

פרשת בהר בחקתי תשיב"א

גלוין סה שנה ב

באר רבוה"ק מלעכוויטש קוידענב

דום לה' והתחולל לו

דברי התעוררות מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א קודם אמירת תהלים ביום ל"ג בעומר בעת כינוס אנ"ש בעיר נהריה יצ"ו, למחרת האסון הנורא בעלותם השמימה של מ"ה נשמות יקרות בעת עלות המוקד בהר הקודש מירון.

להכילו, אבל הנהגה הנכונה היא - שתוק כך עלה במחשבה לפני, ואיננו מקשים מאומה למרות שאיננו מבינים.

בכמה ספרי דרוש הביאו בשם המדרש על הפסוק וידום אהרן, מה היה לו לומר **וביום השמיני ימול בשר ערלתו** (ויקרא יב, א), וביארו בזה דאיתא בחז"ל (נדה לא): מה טעם מילה לשמונה, כדי שלא יהיו הכל שמחים ואביו ואמו עצבים, ולכך כאשר מתו נדב ואביהווא היה אהרן יכול לטעון ולומר הלא כתיב **וביום השמיני ימול בשר ערלתו**, ומדוע כאשר הכל שמחים בחנוכת המשכן נתערבבה שמחתו במיתת בניו, אמנם **וידום אהרן** ולא הקשה מאומה.

וכן עתה כאשר שני כתובים מכחישים זה את זה - הוא זמן של וידום, וכל זמן שאין כתוב השלישי המכריע ביניהם אין אנו מקשים מאומה, בבחי' שתוק כך עלה במחשבה לפני, ואין לנו אלא לצפות להשם יתברך - רבש"ע הלא אתה חפץ שנשמח בשמחת רשב"י, ואתה הוא שעשית את כל מה שאירע אתמול - מלך ממית ומחיה, כל מה שאירע - מידך הכל, ועתה איננו מבינים ואיננו מקשים מאומה, אבל **מצפים אנתנו כבר לכתוב השלישי**, שנוכל לשמוח בשלמות השמחה - ישמח ישראל בעושו (תהלים קמט, ב), כדאיתא במדרש (ויק"ר כ, א) **שמח לא נאמר אלא ישמח**, כי ככל שיש שמחה בזמן הזה עדיין אין זו שמחה בשלמות כאשר עדיין לא זכינו לגאולה השלמה, אשר אז יהא ישמח ישראל בעושו בשלמות השמחה, והשמחה בזמן הזה אינה אלא מטעמת מעין השמחה דלעתיד.

והננו מצפים להשם יתברך ומבקשים - רבש"ע עתה יש שני כתובים המכחישים, אנא הבא לנו כבר את הכתוב השלישי, שיבוא כבר הזמן דלעתיד שבו יהא כולו הטוב והמטיב (פסחים ג, א), ויראו שכל מה שהיה נראה כחשכות לא היה אלא כיסוי לאור שבתוכו, כדאיתא בדגל (פר פנחס) שכלל שהחושך גדול יותר סימן הוא על האור הגדול שנסתר בתוכו, שמוגדל האור א"א להשיגו כאן בעוה"ז כי אם ע"י שמלוּבש בתוך החשכות, וכל זמן שלא זכינו לכתוב השלישי הננו שותקים ומקיימים רצונו יתברך בביטול גמור, הננו ממשיכים לשמוח בשמחת רשב"י בשלמות השמחה אשר ניתן לשמוח עתה, ובפרט שמיום ההילולא נכנסים לשבת קודש ואמרו חז"ל (ספרי בהעלותך פי עז) **וביום שמחתם אלו השבתות**, לכך אנו שמחים בהשם יתברך - ישמח ישראל בעושו, ואת כל התמיהות נשאר לזמן אשר יבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם.

לכו ונשובה אל ה'

והנה בתורה כתיב וכן נתבאר בדברי חז"ל שבעת צרה יש להתעורר בתשובה, ויש לידע שהעולם כיום הוא עולם שטחי מאד, וכאשר קורה דבר שכזה מיד זה מאזין לקו אחד וזה מקשיב לקו אחר, מי הם האשמים במה שאירע, והאם אירע זאת מסיבה כזו או אחרת, וכיצד יש לטפל בענין - חשבון כזה ואחר, אבל האמת שבעת הזאת יש רק

דורשים סתירת שני הכתובים על ידי הכתוב השלישי המכריע, ולכך כאשר נאמר לאברהם והעלהו שם לעולה לא שאל להשם יתברך כיצד יתיישב כתוב זה עם הכתוב כי ביצחק יקרא לך זרע, כיון שענתה יש רק שני כתובים, ממילא אף שאין מבינים אין שואלים כלום, כי ודאי דבר ה' אמת וקיים ואין כאן סתירה כלל, ואין לנו לשאול במה שלא ניתן לנו הרשות לדרוש.

אמנם אחר שנאמר לו אל תשלח ידך אל הנער שאל להשם יתברך לבאר לו הכתובים, כיון שענתה כבר יש שלושה כתובים אשר ניתן לדורשם לפי המדות שהתורה נדרשת בהן, ולכך הקשה כיצד נתיישב סתירת שני הכתובים על ידי הכתוב השלישי, כי לכאורה הכתוב אל תשלח נתיישב עם הכתוב כי ביצחק יקרא לך זרע וסותר לכתוב והעלהו שם לעולה, והכיצד הוא מכריע ביניהם, אמר לו הקב"ה שמתחלה לא אמר לו שחטוהו אלא והעלהו, ובוהו מכריע הכתוב השלישי אל תשלח ידך אל הנער שאין שני הכתובים מכחישים זה את זה.

שתוק כך עלה במחשבה

בדרך זו יש לדעת שיש מצבים אשר לא ניתן לנו האופן לדורשם ולהשיגם, וזמנים אלו הם בבחי' וידום אהרן (ויקרא א, א), כאשר הנהגה באותו זמן היא בחי' **שתיקה** השייך למקום גבוה מאד ואינו מושג בשכל אנושי, הנהגה השייכת למחשבה קדומה שקודם הבריאה, כדאיתא בחז"ל (מנחות כט:): **בשעה שעלה משה למרום ראה את ר"ע שהיה קושר כתרי אותיות ובקש שתינתן התורה על ידו וכו'**, אמר משה להקב"ה הראיתני תורתו הראני שכרו, ראה ששוקלין בשרו במקולין, אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה, וכן טענו מלאכי השרת בשעה שסרקו בשרו של ר"ע (ברכות סא:), אמר לו הקב"ה **שתוק כך עלה במחשבה לפני**.

ביארו בספ"ק (שלי"ה בראשית תו"א א) שאמרו חז"ל (בר"י, טו) בתחלה עלה במחשבה לברוא העולם במדת הדין וכו', וכל הנהגה שנוהג הקב"ה בבריאה נשתלשל מבחי' עליונות, ופעמים שנוהג הקב"ה בהנהגה שמשלשלת מבחי' **מחשבה** זו שקודם הבריאה, ולכך אצל בני אדם הנמצאים כאן בעוה"ז הנהגה זו היא **למעלה מהשגה ולמעלה מטעם ודעת**, וזהו שאמר הקב"ה למשה שתוק כך עלה במחשבה לפני, כי בעת הזאת הדבר היחיד שיש לעשות הוא **שתוק** - וידום, ובספ"ק (ע"י אמרי פנחס רכ"ז) איתא שיום ל"ג בעומר הוא יום שמחה כי נעשה בו המתקה בשרוש למעלה על ידי שהיה רשב"י תלמיד של ר"ע.

וכן עתה עומדים אנתנו במצב של **שני כתובים המכחישים זה את זה**, כאשר מחד גיסא חפץ הקב"ה שישמחו ישראל בשמחת רשב"י, אשר שמחה זו היא שמחה פנימית - שמחה עליונה שאינה מוגבלת בשום ענין בעולם, ומאידך הוא זמן אשר לשחוק אמרתי מהולל, כאשר אירע דבר כזה אשר הוא כאב לכל אחד שיש לו שייכות כלשהו בלבו לבני ישראל, דבר שכמעט א"א

מתכנסים אנו עתה יחד לאמירת תהלים, זכורני כשנתאספנו אשתקד בל"ג בעומר לומר תהלים בצוותא בבית המדרש אחר שנבצר מאיתנו לעלות לציון הרשב"י עקב המצב הקשה ששרר אז, אמרת שהרי רשב"י חפץ שיבואו לשמוח עמו בהילולא דיליה, ובאם נסתובב שאין הציבור יכול להגיע לציונו הק' ודאי **מגיע רשב"י לציבור**, וכן הוא עתה כאשר מתכנסים אנו כאן לאמירת תהלים מחמת שנמנע מאיתנו להגיע לציון, ובפרט שאמרו צדיקים שכאשר נוסע האדם לצדיק, אזי מעת שנוגע בידית הדלת כדי לצאת לדרכו מרגיש הצדיק בזה ומלוה אותו בדרכו, ואם כן כאשר יצאנו לדרך בכונה להגיע לציון הק' במירון, ודאי **נמצאים אנו עתה עם רשב"י** במקום זה, ויש להאמין באמונה שלמה ובהירות עצומה שענתה נסענו לרשב"י ונמצאים אנו אצלו.

לשמחה מה זו עושה

האמת שהשמחה בזמן זה נראית כדברי הכתוב (קהלת ב, א) לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מה זו עושה, כי אמנם יום זה הוא יום שמחה, כאשר רשב"י מבקש שיבואו לשמוח בשמחתו, וכדאיתא בספ"ק בדרך כלל יום הסתלקות הצדיק הוא יום תענית וכדו', אבל יום הסתלקות רשב"י הוא יום שמחה ומתמתקים בו כל הדינים, ואף שימי הספירה הם ימי דין וספירת הוד שבהוד מורה על תוקף הדין, נמתק הכל בכח רשב"י, ואף תלמידי ר' עקיבא שהיתה עליהם גזירה פסקו מלמות ביום זה, כי כל הדינים נמתקים בשרשם ונעשה הכל חסדים בשמחת רשב"י, ועתה כאשר אירע מה שאירע נעשתה השמחה **לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מה זו עושה**.

אמנם יש לדעת שהמהלך הנכון בזמן שכזה - שלא נדע, כפי ששמעתי מאבי ז"ל **בשם הרב מברסק ז"ל דאיתא במדרש (בר"י נו, ח) אמר רבי אחא - אחר עקידת יצחק, התחיל אברהם תמה אין הדברים הללו אלא דברים של תימה**, אתמול אמרת (בראשית כא, יב) **כי ביצחק יקרא לך זרע**, חזרת ואמרת (שם כב, א) **קח נא את בנך**, ועכשיו אתה אומר לי (שם כב, יב) **אל תשלח ידך אל הנער**, אתמהא, אמר לו הקב"ה אברהם לא אחלל בריתי ומוצא שפתי לא אשנה (תהלים פט, לה) כשאמרתי לך קח נא את בנך לא אמרתי שחטוהו אלא והעלהו, לשם חיבה אמרתי לך, אסיקתה וקיימת דברי ועתה אחתינייה.

הקשה הרב מברסק מדוע המתין אברהם אבינו מלשאול עד אשר נאמר לו אל תשלח ידך אל הנער, הלא היה לו לשאול מיד **כשנאמר לו קח נא את בנך**, אשר הוא סותר לכאורה לאשר נאמר לו כי ביצחק יקרא לך זרע.

וביאר שאחד מ"ג מדות שהתורה נדרשת בהן הוא **וכאן שני כתובים המכחישים זה את זה עד שיבוא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם**, נמצא שבשעה שיש רק שני כתובים לא ניתן לנו האופן לדורשם, אף שאיננו מבינים כיצד מתיישבים שניהם, רק אחר שיש כתוב שלישי

מצטער בצערן של ישראל

עוד ענין יש בזה כאשר עזרונו השם יתברך כאן בא"י לחיות עתה ברוע ושלוה, אמנם בעולם ישנם עדיין מקומות שבני ישראל נמצאים במצב בו היינו כאן בפסח שנה שעברה, יהודים מתגלגלים בבתי חולים ומשפחות שריות בצער, והרי כלל ישראל הם כאברים השייכים ומחוברים לגוף אחד, לכך אף שכאן המצב רגוע יש להרגיש ולהצטער בצרתן של ישראל, והרי זהו צער אף לצדיקים הנמצאים בעולם העליון, ובודאי רשב"י מצטער בצרתן של ישראל, כדאיתא בזהו"ק מענין זה כמה פעמים, לכך יש להרגיש את הצער ולדעת שעדיין אין זו שמחה שלמה, וככל שמודים להשם יתברך על כל החסדים יש להצטער ולעורר רחמים על בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם שעדיין עומדים במצב של עת צרה היא ליעקב.

ובכל מה שאירע עתה ל"ע אין לנו לתלות בשום סיבה וגורם כי איננו מבינים מאומה מעניני כבשי דרחמנא רק לדעת שיש להצטער בצערן של ישראל, ומאידך להודות להשם יתברך על כל הטוב והחסד אשר עשה עמנו, ויעזור השם יתברך לנו כל שמוחו בשלמות ושמחת רשב"י, ועל ידי שמחה זו יבטלו כל הגזירות וכל הדינים, ומכאן ואילך יהא חושבנא לחסדים ורחמים נגלים עלינו ועל כל ישראל.

בארץ ישראל יצאו ממצב זה - כן ירחם ה' מכאן ואילך, ויש בענין זה שתי נקודות הצריכות חיזוק.

נודה לך ונספר תהלתך

האחד שצריכים בני ישראל להתהלך ברחובות עיר כשפיהם מלא שבח והודיה להשם יתברך - הלא הקב"ה הציל אותנו, כבר כשנה ושלושה חדשים שכל העולם מתהפך ועדיין מביטים על כך במבט שטחי - עטלף חלה בסין והפיץ וירוס בכל העולם ועתה חכם כלשהו בארה"ב מצא חיסון לכך, האם לכך נתמוטט מוסדי עולם במשך יותר משנה, מליוני אנשים מתו ורגזו כל מוסדי ארץ בעולם כולו, ומה חושבים - הנה יש חיסון כזה או אחר, הלא' תגמלו זאת - בני ישראל צריכים לפתוח עיניהם ולראות כי הקב"ה השפיע עליהם רחמים וחסדים.

הקב"ה ירחם על בני ישראל שבארץ ישראל - ארץ אשר עיני ה' אלקיך בה, ועשה להם נס - נס נסתר או נגלה - חלק כך וחלק כך, ויש להתהלך בכל עת מתוך שבח והודיה להשם יתברך, בגמ' (סנהדרין צד.) איתא גנאי הוא למשה ושישים רבוא שלא אמרו ברוך ה' עד שבא יתרו ואמר ברוך ה' (שמות יח, ט.) ודאי יש להבין מה כונת הדברים לגבי משה ובני ישראל, אבל הנלמד מזה שגנאי הוא כאשר אין אומרים ברוך ה' על הניסים, לכך יש להודות ולשבח להשם יתברך על הניסים שעשה עמנו, יד אחת מצילתם - יד ה' היא המצילה ולא כל עניני ההשתדלות בכל פרטיהם.

לצפות לכתוב השלישי, שהרי אף אחד מאיתנו ממילא אינו מנהל את הענינים הנוגעים בדבר, ודאי שלא חשבונות של מקום, ואף לא חשבונות של הדברים הנעשים בפועל, והדבר היחיד הנכון הוא דום לה' והתחולל לו (תהלים לז, ט) - לראות הנהגת הבורא ולצפות לו, וכל העסק בשאר דברים מיותר לגמרי.

אמנם סברתי שיש להתחזק בענין אחד, דאיתא במדרש (שמו"ר כד, א) ויסע משה את ישראל, הה"ד (דברים לב, ו) הלא' תגמלו זאת, אחר כל הניסים שעשה לכם, שקרע לכם את הימים לשנים עשר קרעים ושיקע את המצרים ביים, והיתה ידו אחת משקעתן וידו אחת מצלת אתכם, שנא' (שמות טו, ו) ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' וגו', והעלה אתכם מן הימים ונתן לכם כספם וזהבם וכו', וזו אתכם ארבעים שנה ולא הניח אתכם אפילו שעה אחת וכו', שכחתם כל הניסים האלו שעשה עמכם הקב"ה והיה צלמו של מיכה עובר עמכם ביים, והנחתם דברי תורה ונתעסקתם בדברים אחרים, כנלמד מהכתוב (שם טו, כב) וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים, והיא תמיהה גדולה שתמה הקב"ה על ישראל כיצד יתכן ששכחו ניסיו הגדולים - הלא' תגמלו זאת.

וכן הוא עתה כאשר עם ישראל עבר תקופה אשר כמה לא חלי ולא מרגיש איניש במה שעברנו, עברנו שנה שהשתולל בינינו הירוס - שנה שכלל ישראל כבר מזמן לא עבר כמותה, והנה בעזר הבורא לעת עתה בני ישראל

שביני אור

מעבר לכל הציפיות - התבטא באזני אחד מאנ"ש על הימים הנפלאים להם זכינו בעזר הבורא, והרי כה הרבה פרטים - קטנים וגדולים צריכים להצליח בימים שכאלו בכדי שאכן ישיגו הם את מטרתם, ואכן - בחסד ה' עלינו יעידון יגידון כולם על ההצלחה הגדולה - מהחלק הרוחני ועד עניני הגשמיות - על כל פרטיהם, כשמעל הכל חופפת בכל פינה אורית אחדות מיוחדת.

ומה ביום שאחרי - שח אדמו"ר שליט"א בדברות קדשו בקידושא רבא כי ימים אלו הם כיריד אליו מגיע הסחור כדי לקנות סחורה ממנה יתפרנס במשך כל השנה, כך ימים אלו מיועדים לראות כל אחד מעלות חבירו, ומכאן ואילך ישתדל להשלים בעצמו מעלות אלו.

והרי האדם אף אינו מודע תמיד למעלות אשר יש בו עצמו - הוסיף אדמו"ר שליט"א, כך שבימים שכאלו יכול כל אחד בכח האחדות לגלות את מעלות עצמו - כחות חבויים שעד עתה לא הכיר בקיומם, ומכאן ואילך יוכל לממשם ולהוציאם מהכח אל הפועל.

הוסיף והתבטא אחד מאנ"ש - רק עתה הננו מעריכים נכון את הימים שחינו, לפעמים בשעת מעשה ממש - כשנמצאים בתוככי המציאות, קשה להעריך אותה נכון, אך כשמתרחקים מעט ומביטים לאחור נוכחים בעוצמות אשר היו גלומים בה.

האם ידענו כמה גדולה האחדות בינינו, האם שיערנו נכון כמה התעלות רוחנית ביכולתנו להשיג בהתאחדותנו, ומה עם הכחות החבויים שהתגלו בשבת זו - כמה חידושים היו בימים אלו - כחות חדשים שגילינו האחד ברעהו, ואף חידושים שגילינו בנו עצמנו.

כעת א"כ נותר לנו רק לממש את הזכיה - לשמר את אורית האחדות הנפלאה, להוסיף בהכרת מעלות החבר, ולהכיר אף במעלות עצמנו - להשתמש נכון בכחות המיוחדים אותם קבלנו משמים כדי לעבוד בהם ליוצר כל.

ועל הכל ה' אלקינו אנהנו מודים לך - כפי שעורר אדמו"ר שליט"א בע"ש בדברות קדשו קודם אמירת התהלים על גודל החובה להכיר בניסי הבורא יתברך עמנו ולהודות לו על כל הטוב והחסד אשר גומל לנו, והלא אם היו ימים אלו מעבר לכל הציפיות, פירושו שלמרות היגיעה העצומה בכל ההכנות שמקודם, עדיין לא היה בכך די בכדי להוציא לפועל הצלחה שכזו, מאת ה' היתה זאת ולנו לא נותר אלא להודות על העבר ואף על העתיד - על כל החסד אשר אתה עתיד לעשות עמי ועם כל בני חבורתי...

מאורי אור

באורם של המאורות הגדולים

והתהלכתי בתוכם והייתי לכם לאלקים וגו' (כ, יב).

ופירש"י ז"ל אטייל עמכם בג"ע וכו'. יכול לא תיראו ממני ת"ל והייתי לכם לאלקים. י"ל בהעיר לב, כי לכאור' יפלא מה שייכות יש הטיול בג"ע לתיבות אלו והתהלכתי בתוכם, וגם מהו זה שסיים רש"י ז"ל יכול לא תיראו ממני וכי יעלה כזאת על דעת שום נברא שלא לירא ממנו ית' ח"ו?

אמנם י"ל כי בחי' תוכו של אדם הוא הנשמה הק', ותוכה של הנשמה הוא המקור והשורש שלה מעולם העליון הק' כנודע והוא בחי' וסוד הגן הק' כנודע והוא בחי' יסוד המלוכה הק' העליונה, והבטיחנו הבורא ב"ה ובי"ש כאשר נלך בחוקותיו ונשמור מצוותיו אז והתהלכתי בתוכם, היינו בתוך תוכם שהוא סוד גן הקדוש, וזהו סוד יחוד קב"ה ושכינתיה, וזהו שפירש"י אטייל עמכם בגן עדן ואהיה כאחד מכם כי משם הוא ג"כ שורש נשמות ישראל, יכול לא תיראו ממני, היינו שע"י גודל האהבה ושיעשועים מזה היחוד הקדוש ולעוצם הפלגת נעימות דבר זה יכול שלא תוכלו לבא למדת היראה וא"כ נחסר זה התענוג, ועיקר התענוג של הצדיקים הק' לירא מפחד ה' ומהדר גאווה בכל עת, ולזה הבטיחנו הקב"ה שגם מדת היראה לא יחסר לעם ה' וזהו והיה ה' לי לאלקים, וכיה"ר אמן.

(אהוב ישראל)

והשלחתי בכם את חית השדה ושכלה אתכם וגו' ונשמו דרכיכם (כ, כב).

מרוך הס"ק מלעכוויטש אמר בשם רבינו הבעש"ט ז"ע להמתיק את פסוקי התוכחה, 'והשלחתי בכם את חית השדה' - אשלח לכם חיות בעבודת השי"ת משדה חקל תפוחין קדישין, 'ושכלה אתכם' - שאתן בכם השכלה בעבודתו ית"ש, 'ונשמו דרכיכם' רצה לומר שתהיה אצלכם מאמר הכתוב (תהלים ג, כ) 'ושם דרך אראנו בישע אלקים', שע"ז אמרו חז"ל (פסטה ה) כל השם אורחותיו בעוה"ז וכו'.

ולא תונו איש את עמיתו ויראת מאלקיך (כב, יז).

בא לנו הכתוב להורות דרך בעבודת האלקים, כי כל ירמה האדם לזולתו, להטעותו שיחשוב עליו שהוא ירא ה' בעוד שאינו אחוז במדרגה זו כלל, וזה ביאור הכתוב - 'ולא תונו איש את עמיתו - ויראת מאלקיך' לבל תאנה את עמיתך שיהרהר שהנך במדרגת 'יראת מאלוקיך'.

(כ"ק מרוך אדמו"ר ז"ע)

ובכל ארץ אחותכם וגו' (כב, כז).

ארץ, לשון רצון (ב"ר ה, ח) למה נקרא שמה ארץ, שרצתה לעשות רצון קונה). אם יש לאדם רצון חזק לתאוות וענינים גשמיים, מזה גופא יוכל ללמוד דרך לעבודת ה' על ידי לימוד קל וחומר, אם לדברים גשמיים שהם הבל וריק יש לו תאוה גדולה כזאת, על אחת כמה וכמה יש בו כח להתאוות למעשי התורה והמצוות, א"כ לא נפטר מתשוקת ונועם דביקות המצוות.

נמצא שגם מתאוה גשמיית, יוכל ללמוד דרך לעבודת ה'. וזהו 'ובכל' - גם מהרצון שיש לכם לקנינים גשמיים - 'ארץ אחותכם', 'גאולה תתנו לארץ' כי גם מהם תוכלו לפלס נתיב לעבודת ה', לקדש את כל רצונכם שיהיה אך ורק לעבודתו ית'.

(כ"ק מרוך אדמו"ר מוה"ר ז"ע)

דברות קודש

עבודת ה' מתוך ביטול הרצון

העובד את השם יתברך בחשק ורצון למוֹל העובדו רק כדי לצאת ידי חובתו

ויש להרחיב בדברות קדשו כי הנה יש ב' מדרגות בעבודת הבורא, האחד שאף שעוסק האדם בתורה ותפלה ומקיים כל המוטל עליו מכל מקום אין עיקר מגמתו בחייו לדבק עצמו בהשם יתברך, וממילא עוסק בכל עניני עבודתו מתוך הרגשת עול לצאת ידי חובתו, ואמנם באם מרגיש טעם ותענוג בעבודתו עוסק בהם בחשק וברצון, אבל בעת אשר אין לבו מתעורר בהרגשת טעם העבודה אינו מבקש אלא לסיים עבודתו ולצאת ידי חובתו, בכדי שיהא פנוי לעסוק בעניני עוה"ז כאשר לבו חפץ, כי עיקר רצונו ומגמתו לענג עצמו בעולם, ולכך עיקר חיותו בעניני הגוף אשר בהם מרגיש תמיד חיות וטעם.

ואדם זה אף שיצא ידי חובת קיום תורה ומצוות ובוודאי שכרו הרבה מאד, מכל מקום לא בא לתכלית העבודה אשר היא להפוך מציאות האדם להיות עיקר חיותו בתורה ומצוות, עד אשר אף בעוסקו בעניני העולם יעמוד בדבקותו בהשם יתברך, כדאיתא באוהב ישראל (תולדות ד"ה עקב) שאיתא בזה"ק (ח"א כד): באורייתא ברא קוב"ה עלמא, והרי הקב"ה מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, ונמצא שהבריאה של כל יום היא על ידי לימוד התורה שביום זה, היינו שעל ידי לימוד התורה באופן הראוי מאיר כל מעשיו בעניני העולם ביום זה, ובמאור עינים (פר' נצבים) איתא שתורה שבע"פ הוא הממוצע בין תורה שבכתב לעניני עוה"ז, שעל ידי שעוסק בתורה שבעל פה בביטול הרצון מאיר כל עניני העולם באור התורה.

אמנם יש לך אדם אשר אף שמוכרח לעסוק במו"מ עיקר חיותו בתורה ומצוות, ואף בעת שמוכרח להפסיק מלימודו ולעסוק בענינים גשמיים, אינו מתנתק מדבקותו וחיותו הרוחנית אשר הרגיש בעת עוסקו בעבודת הבורא, ומצפה בכל עת מתי יסיים עסקיו הגשמיים וישבו לעסוק בלימודו אשר שם חיותו ורצונו, כי כל מגמתו בימי חייו להוסיף תמיד בנפשו דבקות בהשם יתברך, וכדאיתא ברא"ש (ברכות פ"א, ס"י א) הטעם שהמפסיק מלימודו אינו נצרך לברך ברכות התורה בשבו בתלמודו, מחמת שאף בעת עוסקו בעניני העולם אינו מסיח דעתו מלחזור לתלמודו, ואדם זה אין לו כח הפרש אצלו אם עתה מרגיש טעם בעבודתו אם לאו, כי בכל אופן שהוא מבקש לדבק עצמו בהשם יתברך, ולכך חפץ ורוצה בעסק התורה והמצוות אף אם עתה אין מרגיש בהם תענוג וטעם.

ושני מיני אנשים אלו יש בהם הפרש גדול אף בעת שמרגישים הם טעם ותענוג בעבודתם, כי העוסק בתורה ומצוות רק מחמת הטעם שמרגיש בהם, בעת שמסיים תפלתו ועבודתו ופונה לעסוק בעניני הגוף אשר אין בהם עונג הנשמה כי אם הרגשת הגוף, נמשך אחר תאוות הגוף ונופל ממדרגתו, אבל העוסק בתורה ועבודה שלא למען הטעם המורגש בהם, כי אם עבור המצוה עצמה שמבקש לבטל עצמו להשם יתברך ולדבק בו על ידי שעושה רצונו, אזי אף בפנותו לעסוק בעניני עוה"ז לא יתנתק מדבקותו בהשם יתברך, כי הלא כל מגמתו להשיג דבקות שלמה בהשם יתברך, ועל כן אף עתה ישמור עצמו לבל יפסיד דבקות זו על ידי התאוה הגשמית.

יהודי שמגמתו בעבודתו לדבק בהשם יתברך יוכל לעבוד את בוראו גם מתוך הגשם

ובזה יש לבאר המשך הכתובים אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו וגו' ונתתי גשמיכם בעיתם, שעל ידי שיהא

וכי ימוך אחיך ומטה ידו והחזקתו בו גר ותושב וחי עמך, אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלקיך וחי אחיך עמך, את כספך לא תתן לו בנשך ובמרבית לא תתן אכלך, אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים וגו' (כה, לה-לח).

ביאור הכתובים ע"פ האור החיים הק' - חיזוק הארת הנשמה בהתגברות על הגוף החומרי

איתא באור החיים הק' אחיך מורה על הנשמה חלק ה' השוכן בתוך הגוף החומרי, ובאמת הנשמה מצד טבעה משתוקקת תמיד לדבק בהשם יתברך, אלא שהגוף החומרי אשר נתונה בו מונע בעדה דבקותה ביצורה, ועל זה אמר הכתוב וכי ימוך אחיך ומטה ידו, שאם יראה האדם שירדה נשמתו ממעלתה ונחשך אורה, מחמת היותה עמך עם הגוף הגשמי, והחזקת בו, שיחזק עצמו בתשובה, להאירה בעבודתו, גר ותושב וחי עמך, הוא מורה על בחי' עיבור נשמה, שפעמים בעת עשיית מצוה נתעבר האדם בחלק נשמה נוסף והוא בחי' גר, ופעמים שזוכה להתיישב בו חלק הנשמה בקביעות והוא בחי' תושב, וצריך להחיות תמיד חלקי נשמתו.

את כספך לא תתן לו בנשך, כספך מורה על כיסופין ותשוקות הגוף אשר מתאוה לעניני עוה"ז, ובאם משלים האדם תאוות גופו הוא נושך הנשמה ח"ו, ובמרבית לא תתן אכלך, שבכל הענינים הנקראים אכילה אף במוכרח לאדם, מכל מקום לא יהא במרבית שלא יעדיף בהם יותר מן הצורך, והעיקר שיתן דעתו תמיד וחי אחיך עמך, שלא תהא לנשמתו ירידה ח"ו, ותעלה מעלה מעלה לדבק בהשם יתברך.

תכלית קיום המצוות בביטול גמור שלא מחמת טעם וסיבה

והנה איתא בזרע קודש [אשר היום הוא יומא דהילולא דיליה] על הפסוק (כ, א) אם בחוקותי תלכו וגו', כי הבורא יתברך נתן לעמו ישראל חוקים ומשפטים, חוקים המה מצוות שאין בהם טעם ומשפטים יש בהם טעם, אמנם אף המצוות שמישיג האדם טעמם אין לו לקיימם מחמת הטעם, כי אין הטעם אלא כעין דאיתא ברמב"ם (פיה"מ - הקדמה לפ' חלק) שהתינוק בתחילת לימודו נותנים לו מיני מתיקה כדי שילמד, עד אשר מבין תכלית הלימוד ועוסק בלימודו בכונה נכונה שלא לשם ענינים אחרים, כן המצוות שיש בהם טעם אין הטעם אלא בכדי להרגיל את האדם בקיומם בתחלת עבודתו, אבל תכלית העבודה שיקיימם בביטול גמור להשם יתברך שלא לשם הרגשת טעם המצוה.

כי אם עוסק האדם במצוה רק עבור הטעם שמרגיש בה, והרי הטעם שמישיג במצוה מוגבל לפי שכלו ודעתו, אם כן אינו יכול לבוא בקיומה לדבקות בהשם יתברך אשר זהו כל תכלית המצוה, רק על ידי שאין האדם חפץ בשום טעם אלא מקיים המצוה בביטול גמור להשם יתברך, מתוך רצון לדבק בהשם יתברך על ידי שעושה לו נחת רוח שאמר ונעשה רצונו, בזה זוכה לתכלית המצוה לצוותא ודבקות בהשם יתברך, ובזה מבאר הכתוב אם בחוקותי תלכו ואת מצותי תשמרו, שכל עסק האדם בקיום המצוות יהא ברצון לדבק באמת בהשם יתברך ללא הרגשת טעם, כאשר מקיים החוקים שאין בהם טעם, בביטול גמור לרצונו יתברך, עכתודה"ק, וכעין זה איתא בעוד ספה"ק.

קיום המצוות בבחי' חוק, שאינו מבקש טעם המצוה כי אם לבטל עצמו לרצונו יתברך, על ידי זה לא תסתיר ממנו הגשמיות אורו יתברך, כדאיתא בנועם אלימלך ונתתי גשמיכם בעתם, שיהא לגשמיות גדר וגבול שלא יצאו משם ולא יפריעו בעבודתו, כי אף בעת עסקיו הגשמיים לא יפרד מדבקותו אשר זכה בתורתו ותפלתו, וביותר מי אשר תורתו אומנתו, שיש להכיר עליו בכל מעשיו והליכותיו שאינו כשאר כל אדם, אלא עוסק בכל עניניו הגשמיים באופן נעלה יותר.

וזהו ביאור המשנה (אבות ג, ז) ר' יעקב אומר המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר מה נאה אילן זה מה נאה ניר זה הרי זה וכו', כי אדם זה הולך בדרך ואינו יכול לעסוק בתורה כאשר בהיותו יושב בביהמ"ד, ולכך הוא שונה מל' שינון, שעוסק בתורה כפי יכלתו בשינון וחזרה על תלמודו, ובאמת זהו תכלית התורה שתלוה האדם בכל מצב אף ובלכתך בדרך, אמנם הוא אינו מרגיש חיות בלימוד זה מחמת שאין בו טעם הלימוד כבהיותו לומד כרצונו בביהמ"ד, ולכך בראותו ענין גשמי נתלהב לבו ומרגיש חיות בנפשו, ואומר מה נאה אילן זה, ואזי בא עליו ח"ו הנכתב במשנה, מחמת שצריך האדם להרגיש חיות בקיום מצוה ולימוד תורה מצד עצמם אף ללא הרגשת טעם ותענוג.

עבודת ימי הספירה היא זיכוך כוחות הנפש לבוא לעבודת ה' מתוך דבקות

וזהו עיקר עבודת ימי הספירה שיבוא האדם לביטול אמייתי להשם יתברך, ולכך צריך לזכך תשוקותיו ורצונותיו בימים אלו, וכאשר אחר שכתבה תורה וכי ימוך אחיך וגו', שהכונה על הנשמה שיש להחיותה לבל תשקע בחומריות הגוף כנ"ל, סיים הכתוב אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים וגו', כי זהו כל תכלית היציאה ממצרים לזכך התשוקות והרצונות ולבוא לדבקות אמייתית בהשם יתברך, וככל שיוזכר האדם מוחו ולבו בימים אלו כן יזכה בחג השבועות לקבל תורת חיים אשר תחייהו בדבקות בחי החיים.

יעזור השם יתברך שזוכה לקיים המצוות בדבקות בהשם יתברך, ומהם יושפע שפע קודש על נשמותינו והנשמה תשפיע אף על הגוף, ונזכה לזמן דלעתיד לבוא אשר אז יקויים וגו' זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבע (ישעיהו י"א, ו), ותוכל הנשמה להיות בשלום עם הגוף, ולביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

אור חוזר

לכב' ידידי עורכי גליון נראה אור הי"ו

רב תודות לגליונות הנפלאים המפיקים קרני אור מזהירים מלקחי כ"ק אדמו"ר שליט"א, ובפרט אלו הנאמרים בשבתות ובמועדי ש"ז.

בתגובה לדברי ההתפעלות של הרה"ח ר"מ רוטה שליט"א שנמסרו במדור "בשערי אור" (גליון ס"ד, פ' אמור - ל"ג בעומר), מובטחני שאף אלו מאיתנו המתגוררים בחו"ל מסוגלים להשיג בבהירות את דב"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א, אם תלמודם הוא "על מנת לעשות" (עפ"י אבות פ"ד, מ"ה), שאז אור התורה מאיר את נתיבתם, ועבודתם בקיום המצוות היא באופן של "נעשה ונשמע", כפי הספורנו (שמות כ"ד, ז), עי"ש.

ידידכם המוקירכם מלב ונפש,

דניאל אברהם סקלר

באלטימאר, ארה"ב

הרה"ק רבי מאיר מפרמישלאן זי"ע

כ"ט אייר תר"י

טרם פתח הגאון בתשובתו אמר לו רבינו, 'מאיר'ל יאמר תשובה, וודאי ש'ת"ח לא יעבור עבירה בפרהסיא ביום, אבל אם נכנס אדם לרב ושולחנו ריקם מספרים אל תהרהר אחריו שוודאי עשה תשובה, וכמאמר הרה"ק מלובלין טרם החלו ללמוד שמקבל על עצמו לעשות תשובה קודם הלימוד, אבל אני אינני במדרגתו של רבינו מלובלין על כן אל תהרהר אחריו וודאי עשיתי תשובה, כי עדיין מפשפש אני במעשי בכדי שאוכל ללמוד, וירא רבי יוסף שאול כי שכנה שורה על רבינו.

כל מי שבא אליו היו מחשבותיו גלויים וידועים, מסופר כי פעם נסעו שני חסידים לצרכי מסחר ובדרכם עברו על יד פרמישלאן, הציע האחד לרעהו להכנס לרבי מאיר, ענה רעהו בחיוב בהפטירו 'עצט וועט אוועק פייגערן א צענער', היינו שייצטרכו להפריד ממטבע הגוונה ולתתו לרבי מאיר... כשהגיעו לרבינו ובקש הלה לתת פ"ג לרבינו, סרב רבינו לקחתה באומרו 'א געפייגערטע צענער דארף נישט מאיר'ל - כסף שאינך רוצה לתת, אינני חפץ.

צדקת ד' עשה

רבינו היה פזרן עצום בממונו, וידוע היה תמיד כי לא היה הולך ללון על מיטתו כשמטבע בביתו, ולא זו בלבד, לילה אחד ישן על מיטתו ולא עלתה לו תנומה, מיד הלך ופשפש בכל בגדיו האם נותר שם ממון, עד שמצא בכיס אחד מספר מטבעות, מיד זיכה אותם לעניים ויכול לישון.

שחה בתו הרבנית הצדקת מרים חיה ע"ה - אשת הרה"ק ר' יואל משאף כי פעם אחת בערב פסח עמלו וטרחו בני הבית בניקיון והכנת בית רבינו - שכידוע היו לו חומרות רבות ונוראות בפסח, לאחר שעות רבות של עבודה היו בני הבית מתשים, ואילו אוכל להשביע את נפשם - אין וכסף עבור קניית מזון לפסח ג"כ לא היה כי פיזרם רבינו לצדקה, הלכה היא ועמלה להשיג איזה עוף כחוש לליל הסדר, מיד העמידוהו על האש ושפתו לתוכו מרק בכדי שיהיה בכדי שביעה לכל בני הבית, כשנכנס רבינו לביתו והריח ריח מרק עוף, מיד לקח רבינו את הסיר ואמר כי ישנה בעיירה יולדת ענייה וצריכה היא לעוף, על כן ניתן לה עוף זה ואנו נסתפק בתפוחי אדמה...

רבינו מאיר הרגיז ממלכות והרעיש עולמות בשינוי דרך הטבע, ואף שהיו צדיקים שבתחילה התנגדו לדרכו בעשיית מופתים גלויים כגון אלו, לבסוף הסכימו כולם לדרכו, ומפאת קוצר הגליון לא נביא את אריכות הדברים.

את יריעה זו נסיים באמרה בוערת שאמר פעם רבינו לאחד מצאצאי הצדיקים שבא אליו, הלה סלסל בשערו ורצה רבינו להוכיחו ולהעמידו בדרך ישרה, היה זה בפרשת בלק, אמר לו רבינו בהאי לישנא וירא ער האט געזעהן בלק אז הער איז געקומען מיט 'לאקעלעך' - שבא עם פיאות סדורות לו תלתלים, בן האט הער פארשטאנען - הבין הוא, ציפור אז דאס איז א יענס פויגעל, היינו שאינו ראוי לבגן של קדושים לקשט ולייפות עצמו...

בערוב ימיו העתיק מגוריו לעיר מיקאלייב ושם המשיך להאציל מאורו על רבבות בני ישראל, והיה ביום השבת קודש כ"ט אייר תר"י אמר לביתו שגרמשי חולשת הלב, ותחוש להביא לאביא הק' דבר מה להשיב את נפשו אבל עד שחזרה, כבר השיב רבינו את נשמתו הטהורה ליוצרה ותדבק באלוקי, מיד עם עבור השבת נשאו החסידים את המיטה הק' לעיר פרמישלאן ושם מנו"כ.

כולו, ואכן, מניקות ממש ניכר עליו כי גדולות נועד, וכאותו מעשה המסופר לעיל עם הקצב, יש לציין כי אביו - הרה"ק ר' ארון לייב כשבאו לספר לו על 'מעלל' הנער גער בו באומרו 'סודות מהחדר אסור להוציא'...

כשגדל והיה לאיש הסתופף בצל הרה"ק ר' מרדכי מקרעמניץ שהיה לרבו המובהק ואף הראה לו אותות קרבה מובהקים, למרות זאת הראה רבינו להרה"ק ר' צבי הירש מליסקא כי שנים משיניו חסרים מחמת שהיו שיניו נוקשות זו לזו מרוב אימה ויראה מפני רבו. מעשה נורא סיפר בעמח"ס גן הדסים - ששמע מפי הרה"ק ר' משה מקאזניץ, כי פעם אמר רבי מרדכי שמי שיעשה לו 'פיאקער' - עגלה מהירה יושע בכל מאי דבעי, לרבינו היה שכן שציפה שנים רבות להוושע בוש"ק, ע"כ הציע לשכנו שיתקין עגלה זו לרבו וכך יושע ואכן הלה לא איחר מלעשותו ועד מהרה בא עם רבינו לרבי מרדכי עם העגלה, ויאמר רבינו לרבו הק' 'רבינו אמר שמי שיעשה לו עגלה יושע בכל מה דבעי, הנה אדם זה עשה עגלה וזוקק הוא לבן זכר', נענה הרה"ק ואמר 'לא אמרתי מאומה...' בשמוע רבינו את הדברים יוצאים מפורשים הכריז ואמר 'אם הרבי אומר שלא אמר, וודאי לא אמר ומאיר'ל שקרן הוא!' חזו עד היכן כח הביטול לרבו הגיע...

עם הסתלקותו של אביו בשנת תקע"ג החל לנהוג נשיאותו ברמה, כששמו של רבינו פוקע והולך ככל אתר ואתר כבעל רוח הקודש מופלא ופועל ישועות בקרב הארץ, אף הרה"ק מרוזין - ידיד אמת של רבינו אמר לאשה אחת שפנתה אליו בבקשת ישועה, שתסע לרבינו והיה אם תבוא לרבינו בעת ששוחה 'טייא' הרי ישועתה מובטחת, כשהגיעה האשה לרבינו אכל שמה 'טייא' ומיד נענה רבינו ואמר ודאמיס אנו בתפלה 'תהא' השעה הזאת שעת רחמים, [תהא מל' טייא] ותהי לה לישועה.

הרה"ק ר' פינחס מאוסטיאל - בן הרה"ק מנעשכיז היה מחותנו של הרה"ק ר' שלום מבעלזא, פעם אמר לו מחותנו כי כדאי ליסע לפרמישלאן להכיר את רבינו ואכן נסע לפרמישלאן, בעת היותו שם אמר רבינו להרה"ק מאוסטיאל 'היודעים אתם היכן מאיר'ל הולך לטייל לאחר האוכל, היודעים אתם היכן מאיר'ל הולך לטייל? בשמים! מאיר'ל בשמים הוא כמו חייל במערכה, הרה"ק מרוזין הוא נסיך בעולם העליון ומחותנם מבעלזא אף הוא נסיך, אבל כל הנסיכים צריכים לבא לחייל בכדי שיפתח להם את השער... ומי אתנו יודע עד מה.

המאיר לעולם כולו

על אף שרבינו הסתיר את ידיעת תורתו, מ"מ אף גדולי ישראל שלא נמנו על עדת החסידים הכירו ברוב גדלו וקדושתו, כדוגמת הגאון האדיר ר' שלמה קלוגער מבראדי שכשנסתלק רבינו הספידו תמרוזים ונביא מילים אחדות ממנה 'אם אמנם ידעת כי אין בי דעת להבין מעלת הצדיקים ומעשיהם הטובים'... עם כל זאת מעלת הרב הצדיק המופלג המפורסם איש אלקים מוה"ר מאיר זלה"ה, אף כי לא בית אדם לי הכרתי מקצת מעשיו הטובים הגלויים לעין כל, מהם ענוותנותו וצדקת פזרונו בישראל ומאסו בהבלי העולם ובבצע כסף וקיים בנפשו יהיו עניים בני ביתך, וזה ענין הגלוי, והנה דין גרמא שהרהיבנו רעיוני להתקרב אליו בחיים חיותו וזכיתו לראותו פעמיים כראות פני אלקים.

אף הגאון בעל ה'ישועות יעקב' פקד את היכלו של רבינו, והגאון ר' יוסף שאול נאטאזון היה אצל רבינו כשבקר את אביו הרה"ק ר' ארון לייב בעיר בערז'אן וכשנכנס אל רבינו ראה והנה יושב על יד שולחן והוא ריקם מספרים, בראותו זאת תמה בלבו על זאת, מיד פתח רבינו ואמר לו, 'יאמר לי מר פירוש מאמר חז"ל אם ראית ת"ח שעבר עבירה ביום אל תהרהר אחריו בלילה בשמא עשה תשובה, ושוב אומרת הגמ' - וודאי עשה תשובה!'

בתורתו של רבי מאיר כתנות אור כתיב. ידוע לנו מצדיקים וחסידים בדורות העבר, כי סיפורי צדיקים וחסידותם אינה בעצם סיפור המקרה, מה אירע שם ומה היה אצלו, עובדא או סיפור שאיננו מסיקים ממנה את המהות הפנימית שלה - הרי שזמננו כלה לריק עם סיפורי המעשיות, ע"כ יאחזנו רעד כששחים אנו מהאי צדיק המאיר לארץ ולדרים אשר בקדושתו המבעייתה, זכה והאיר את העולם ע"י הארה בפסוקי התורה - כידוע שרמזים רבים רמז בפסוקי התורה, אשר בהם המשיך ישועות ורפואות ובהם גלה לעם בני ישראל את מתיקות ועריבות נועם העבודה, והכל באצטלה של 'דרך צחות'.

למרות שאיצטלת מופתיו היו בדברי צחות, אמנם בטעם הדבר אמרו צדיקים כי רבינו מאיר מרוב ביטול למציאות הבורא ית"ש, לא אבה לבקש מהבורא רחמים, כי הבורא הוא שעשה הצער א"כ היאך שייך לבקש מהש"ת שישנה רצונו, והגם שצדיקים יש בכוחם כביכול 'לכפות' את הש"ת שיעשה כרצונם, מ"מ לא היה ברצונו לזה, ע"כ עשה מה שנפסק בהל' כיבוד אב ואם שבאם רוצה להורות לאביו איזה דבר הלכה, יאמר לו 'אבא, כך כתוב בתורה', כך, כשרצה הרה"ק להמשיך ישועה לבאים אליו, פנה לרביש"ע ע"י ביאור הפסוקים בדרך זו. 'אבא! כך וכך כתוב בתורה!'

האויב תמו חרבות לנצח, משנן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בשם הרה"ק ר' מאיר זי"ע שלעיתים מזדמן לכלל או לפרט תקופה קשה, מלחמה או מגפה וכדו' ובשעת הצורך נעשו כהיתר דברים והנהגות קדושות שנהגו בהם כלל ישראל, אבל אף לאחר תום התקופה הקשה - נשארים הדברים כהיתר, וע"ז הזהיר דוד המלך - המתיק בדבריו הברים מאיר 'האויב תמו' - הזמנים הקשים הסתיימו, אבל 'חרבות' - החורבן ברוחניות המיטיה תקופה זו עלולה להיות 'לנצח', ועלינו לזכור עם תום התקופה הקשה לחזור למעמד ומצב בו היינו קודם לכן.

נשמתו של רבי מאיר - נשמה גבוהה היתה, וכבר משחר ילדותו סופרו עליו נפלאות על אשר חזו עיניו, כאותו עובדה ידועה שהרעשה בשעתה את העיר פרמישלאן, שהיה הולך בילדותו בשוק הבהמות יחד עם אחד הקצבים ומראה לו איזה בהמה איננה טריפה ואותה יקנה, ואכן כל הבהמות שהראה לו רבינו היו כשרות עד לאחת.

כשסיפר כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א את העובדה הנ"ל, שאלוהו אחד השומעים וכי מה טעם יש בסיפור עובדה זו, הלא אם מטרת סיפורי הצדיקים הוא לדעת את המעשה אשר יעשו, וכי נוכל להשיג מדרגה זו? הלא מדרגות אלו שייכות לנשמות גבוהות ביותר?!

השיב כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א. אכן, לרוב מטרת סיפורי הצדיקים היא לדעת את המעשה אשר יעשו ולהתבונן בדרכיהם היאך פילסו הם את דרכם בחשכת עולם הזה, אך ישנם צדיקים שעצם היותם בעולמנו - היא היא המאירה את החשכה, עצם היות נשמות גבוהות אלו בעולם, משנה את מבטנו החיצוני והנמוך ומרוממת את השגתנו, והגם שאכן למקומם לעולם לא נגיע מ"מ נדע כי ישנה מציאות גבוהה יותר והעולם הזה איננו כ"כ רחוק מאורו ית"ש.

אכן, תורתו של רבי מאיר - כתנות אור הם, הצדיקים מאירים את עולמנו ומצהירים לנו את חשכת עקבתא דמשיחא, הבה ניכנס מעט לעולמו המאיר של רבינו מאיר לראות ולהתבונן צדיק מה פעל ומה יופיו ומה טובו.

אור צדיקים ישמח

מנצח צדיקי עולם היה רבינו, רבינו נולד לאביו הרה"ק ר' אהרן אריה - ארון לייב מתלמידי המובהקים של הרה"ק המגיד מולאטשוב ובן הרה"ק ר' מאיר הגדול מפרמישלאן - תלמיד חבר למרן הבעש"ט נב"מ, אף אמו נתברכה מפי הרה"ק הר"א מליז'ענסק שתזכה לבן שיאיר את העולם

